

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2To/37/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714010852
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6714010852.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Rudolfa Ďurtu v trestnej veci obžalovaného H. C., za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm.b/ a iné Tr.zák., na verejnom zasadnutí dňa 10. júna 2015 o odvolaní obžalovaného H. C. proti rozsudku senátu Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 3T/172/2014 zo dňa 25.03.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného H. C. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom senátu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/172/2014 zo dňa 25.03.2015 bol obž. H. C. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. zák. ako páchatel' za dokonaný trestný čin podľa § 47 ods. 2 Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že

dňa 15.08.2014 v čase okolo 04.00 h v meste N., okres N. na Ul. M. R. Q. pred vchodom obytného domu č. XX fyzicky napadol svoju tehotnú manželku T. C., nar. XX.XX.XXXX tým spôsobom, že ju s presne nestotožneným predmetom pichol do pravej strany hrudníka, čím T. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom N., R. U. XXXX/X, prechodne bytom N., D. P. XX spôsobil zranenie a to penetrujúcu bodnú ranu pravej prednej hrudnej steny s rozvojom pneumothoraxu, teda s kolapsom pľúcneho parenchýmu pravých pľúc a prítomnosťou masívneho hemothoraxu - krvácania do pravej pohrudnicovej dutiny, ktoré spôsobilo cirkulačný šok pri závažnom krvácaní do hrudnej dutiny, ktoré zranenie si vyžiadalo práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní 10 týždňov, t.j. 70 dní, kde uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že

bol pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr.zák. účinného do 01.01.2006 spáchaného v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zákona a iné odsúdený právoplatným rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T 34/00 zo dňa 28.04.2000, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne so zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonal dňa 05.11.2002, pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 a iné odsúdený právoplatným rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T 40/05 zo dňa 03.06.2005, právoplatným dňa 31.08.2005, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody s použitím ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zákona ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 41 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 v trvaní 7 rokov nepodmienečne so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý trest vykonal dňa 29.09.2009, kedy bol rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. I Pp 65/05 podmienečne prepustený na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov.

Za to bol odsúdený podľa § 155 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4, 7, § 41 ods. 1, § 47 ods. 2, § 437 ods. 5 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Súčasne prvostupňový súd podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. por. obžalovaného zaradil pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Rovnako tak podľa § 287 ods. 1 Tr.

por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Dôvera, ZP, a.s., Nitra, Cintorínska 5, škodu vo výške 2 950,49 €.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že hoci obžalovaný od počiatku popieral spáchanie skutku a uvádzal, že sa skutku nedopustil, že poškodená - jeho manželka bola predtým, ako k nej prišiel, napadnutá neznámymi osobami. Ďalej obžalovaný v rámci svojej obhajoby uviedol, že s manželkou viedli usporiadaný život, rozhodne poprel, že by v tento deň mali akýkoľvek konflikt a taktiež poukazuje na skutočnosť, že predmet, ktorým bolo spôsobené zranenie jeho manželky nebol nájdený z dôvodu, že tento nemohol mať pri sebe, nakoľko táto bola napadnutá neznámymi osobami. Ďalej prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že táto jeho obhajoba bola vyvrátená výpoveďami svedkov, ktorí boli vypočutí na hlavnom pojednávaní a to svedkov I., ktorá potvrdila konflikt v občerstvení Mašľa medzi obžalovaným a poškodenou, tak isto verbálny konflikt pred skutkom potvrdil i svedok M. ohľadne otcovstva dieťaťa, ktoré čakala poškodená, najmä však poukazuje prvostupňový súd na výpoveď svedkyne G. P., ktorá sa vo svojom byte zobudila na hlasnejšiu komunikáciu, ktorá sa mala udiať na ulici, kde mala svedkyňa okno a kde svedkyňa spala, pričom jednak počula taktiež verbálny konflikt a zaregistrovala aj časť konfliktnej situácie, keď sa 3-krát pozrela z okna, kde táto svedkyňa tak isto vylúčila účasť ďalších osôb na skutku a poukazuje tiež na ďalšie výpovede svedkov príslušníkov polície, ktorí prišli postupne na miesto činu a to mestskej polície, ako aj štátnej polície. Ide o svedkov O., F., H., C., O., T., D.. Všetci títo svedkovia v podstate vylúčili účasť ďalších osôb na konfliktnej situácii, sčasti potvrdili verbálny konflikt medzi obžalovaným a poškodenou, ako aj i neprimerané reakcie poškodenej na otázky, či páchatel' bol jej manžel. Za najvýznamnejší z nepriamych dôkazov považuje prvostupňový súd výpoveď svedka P. B. W., lekára v Nemocnici FDR Banská Bystrica, ktorý na hlavnom pojednávaní na výzvu predsedu senátu i bezprostredne priamo do očí poškodenej uviedol, že táto mu povedala, že bodnutie jej mal spôsobiť jej manžel. Ďalej prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku podrobne rozviedol, prečo neuveril výpovedi poškodenej, ktorá uviedla, že ju napadol jeden zo skupiny mužov, ktorí ju míňali, ktorí ju najskôr kopol do chrbta a následne spadla na zem a nejaký muž v kapucni ju mal pichnúť. Poukazuje pritom na výpoveď ďalších osôb, ktoré účasť skupiny mužov na tomto skutku absolútne poprel tak, ako už bolo uvedené a rovnako tak za nevierohodnú považuje výpoveď prvostupňový súd výpoveď svedka P. Q., otca poškodenej, nakoľko tento iba sprostredkoval výpoveď svojej dcéry a neuveril ani tvrdeniam o tom, že jeho dcéra nebola schopná výsluchu a to tak v Nemocnici vo Zvolene, ako aj neskôr v Nemocnici v Banskej Bystrici. Túto okolnosť vyvrátili, podľa názoru prvostupňového súdu, ďalší vypočutí svedkovia, jednak ošetrojúci lekári, ako aj príslušníci polície, ktorí bezprostredne po skutku kontaktovali poškodenú. V súvislosti s motivačným pozadím prvostupňový súd akcentuje výpoveď znalkyň a to P. W. a F. L., ktoré potvrdili, že obžalovaný má sklony k násiliu, že má sklony manipulovať s faktami, ako aj osobami vo svoj prospech, že konanie obžalovaného vykazuje aj známky impulzivity a to vo vzťahu ku všetkým ľuďom. Tieto znalkyne akcentovali aj tú skutočnosť, že napriek represívnym opatreniam realizovaným v minulosti u obžalovaného nedošlo k významnej zmene života a správania sa, kde najmä znalkyňa F. L. poukazuje na skutočnosť, že impulzívne konanie, afektívna a emočná labilita sú trvalou výbavou osobnosti obžalovaného a obžalovaný má predpoklady na skratové konanie a to zvlášť pod vplyvom alkoholu, kedy sa znižujú racionálne zábrany. Ako pravdepodobný scenár skutku táto znalkyňa stanovila záver, že verbálny konflikt mohol byť pred týmto, ako išli smerom domov, pričom skutočnosť, že poškodená išla pred obžalovaný, mohla stupňovať určitý afekt u obžalovaného a pravdepodobne mu nestačilo, aby po poškodenej iba kričal, ale prerástlo to do fyzického násillia. S poukazom na takto preukázaný skutkový stav potom prvostupňový súd konštatuje, že obžalovaný sa dopustil zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. zák., kde tohto konania sa obžalovaný dopustil v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., pretože jednak inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a dopustil sa konania na chránenej osobe a to blízkej osoby a navyše tehotnej žene, keď svoju tehotnú manželku napadol a nezisteným predmetom ju pichol do pravej strany hrudníka, následkom ktorého bola ujma na zdraví vyžadujúca PN v trvaní 10 týždňov, pričom bol bezprostredne ohrozený život poškodenej vzhľadom na samotný útok obžalovaného, kde tento smeroval voči životne dôležitým orgánom. Navyše sa takéhoto konania obžalovaný dopustil na mieste verejnosti prístupnom. V konečnom dôsledku potom prvostupňový súd prichádza k záveru, že keďže poškodenej bola spôsobená ťažká ujma na zdraví v zmysle ust. § 123 ods. 3 Tr. zák. a skutok bol hodnotený ako dokonaný v zmysle ust. § 47 ods. 2 Tr. zák., potom s prihliadnutím na rozsudky Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/37/2000 zo dňa 28.04.2000, kde obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody tri roky nepodmienečne, ktorý vykonal v II. NVS a ktorý obžalovaný vykonal 05.11.2012, pričom sa jednalo o pokus trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a taktiež aj s prihliadnutím na

rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/40/2005 zo dňa 03.06.2005, kde obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody 7 rokov nepodmienečne, kde bol pre výkon trestu zaradený do III. NVS, pričom bol podmienečne prepustený na základe uznesenia Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1PP/65/2009 so skúšobnou dobou 3 roky, pre rovnaký trestný čin, ale už ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005. S poukazom potom na túto skutočnosť, keďže sa obžalovaný dopustil dokonaného zločinu ublíženia na zdraví a bol už za takéto trestné činy v štádiu pokusu 2-krát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, prichádzalo podľa názoru prvostupňového súdu do úvahy uloženie výnimočného trestu na doživotie podľa podmienok uvedených v § 47 ods. 1 písm. a), b) Tr. zák. alebo uloženie trestu odňatia slobody na 25 rokov. Keďže podľa názoru prvostupňového súdu neboli splnené podmienky uvedené v § 47 ods. 1 Tr. zák., kde vzal v úvahu najmä vyjadrenie znalkyne F. L., ktorá i keď uviedla, že i keď pravdepodobnosť zmeny správania obžalovaného je veľmi malá, približne 5 % takáto nádej však stále existuje a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Ďalej v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu, prvostupňový súd ďalej akcentuje, že sa riadil ust. § 34 Tr. zák., kde poukazuje na vysokú spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného, konštatuje, že u obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť, avšak boli zistené dve priťažujúce okolnosti a to spáchanie viacerých trestných činov a odsúdenia v minulosti. Pri prevahe priťažujúcich okolností keďže by bolo namieste použiť ust. § 38 ods. 4 Tr. zák., vzhľadom na skutočnosť, že sa ukladal výnimočný trest v zmysle ust. § 38 ods. 7 Tr. zák., toto ustanovenie použité nebolo a obžalovanému bol uložený výnimočný trest v trvaní 25 rokov ako trest úhrnný. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa nedopustil skutku ako páchatel obzvlášť závažného zločinu, obžalovaného potom zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a rovnako tak v adhéznom konaní, keďže bola riadne uplatnená náhrada škody a to poškodenou Dôvera - ZP, a.s., Nitra, bol tomuto poškodenému uznaný nárok na náhradu škody a to vo výške 2 950,49 € v súvislosti s vynaloženými nákladmi na poskytnutie zdravotnej starostlivosti poškodenej T. C..

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr doplnil jednak sám a jednak prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch svojho odvolania obžalovaný uvádza, že bol odsúdený za skutok, ktorého sa nedopustil. Zdôrazňuje pritom, že poškodená tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní uviedla, že bola napadnutá neznámym páchatelom, ktorý jej spôsobil zranenia a z miesta činu ušiel, preto sa aj predmet, ktorým bola bodnutá, na mieste činu a v okolí po dôkladnom hľadaní nenašiel, nakoľko skutočný páchatel po skutku ušiel aj so zbraňou. Zdôrazňuje, že bezprostredne po skutku prišiel na miesto činu policajt Kopček, ktorý ho našiel na mieste, ako telefonuje a zúri na záchrannú službu, kde do 2 minút prišli ďalší policajti, takže on sám ani nemal čas zbaviť sa zbrane. Toto je podľa jeho názoru jedinou alternatívou, že zbraň z miesta činu odniesol skutočný páchatel. Akcentuje pritom, že neexistuje žiadny očitý svedok, ktorý by potvrdil, že by videl, že on spáchal trestný čin, za ktorý bol odsúdený. V tejto súvislosti poukazuje na to, že jednak bol nájdený na mieste činu do 1 minúty, že bol pod vplyvom alkoholu, že mal operovaný nohu pod kolenom, takže bol v stave, v akom by v žiadnom prípade nemohol bežať a zbaviť sa zbrane a vrátiť sa späť na miesto činu za takýto krátky čas. Ďalej v písomných dôvodoch svojho odvolania poukazuje na výpoveď svedkyne Cúthovej s tým, že táto na pojednávaní uviedla, že nevidela žiadne násilie nejakého muža k žene v bufete, v ktorom pracuje a že pán sudca rozpor vo výpovedi svedkyne ustálil v jeho neprospech a že mu nie je zrejmé, prečo svedkyňa na hlavnom pojednávaní neoznačila jeho a jeho manželku, že sú tie osoby, ktoré mali v tomto čase v bufete nejaký konflikt. Uznala síce, že manželka bola v bufete, prišla si pýtať cigarety, ale on dnu vôbec nebol a nemohol mať s ňou v bufete konflikt. Ďalej poukazuje na rozpor vo výpovedi svedkyne P. z prípravného konania ohľadne toho, čo počula, pričom poukazuje na to, že na hlavnom pojednávaní táto svedkyňa uviedla, že žiadny fyzický útok nevidela. Až pri odstraňovaní rozporov z prípravného konania, táto súhlasila s verziou z prípravného konania. V tejto súvislosti poukazuje na to, že takéto rozporné výpovede môžu byť nepravdivé, kde táto svedkyňa rovnako na hlavnom pojednávaní nezopakovala verziu z prípravného konania, že osoba, ktorá bola pri poškodenej, mala brucho. Vo vzťahu k svedkovi S. obžalovaný rozhodne namieta, že by mu povedal, že nôž sa nenájde. Zdôrazňuje, že ide o tvrdenie proti tvrdeniu a tento svedok na hlavnom pojednávaní sa nevedel vyjadriť, z čoho obžalovaný nadobudol presvedčenie, že sa nôž nenájde a že túto jeho verziu nepotvrdila ani svedkyňa, ktorá sa viezla spolu s ním v aute. Vo vzťahu k výpovedi P. W. obžalovaný v odôvodnení odvolania poukazuje na skutočnosť, že jeho manželka - poškodená takéto tvrdenie lekára poprela a do očí mu povedala, že si ho nepamätá. Je toho názoru, že ide o tvrdenie proti tvrdeniu. Akcentuje pritom, že poškodená bola na liekoch proti bolesti a že v takomto stave nebola pri plnom vedomí. Ovplyvnená bola tiež stratou krvi a alkoholom v krvi, podanými liekmi a bola z toho v traumatickom šoku. Poukazuje pritom na výpoveď svedka Q.,

ktorý uviedol, že poškodená v kritickom čase nemohla byť pri plnom vedomí, keď jej kládli otázky a že ani rozhovor medzi ňou a doktorom nikto nevie ani potvrdiť. Ďalej v písomných dôvodoch odvolania obžalovaný poukazuje na výpoveď svedka M. s tým, že tento bol pod vplyvom alkoholu a že tento svedok ani nemohol vidieť tieto tri osoby, ktoré napadli poškodenú, lebo bol za ním, bol opitý a v tme ich nemohol vidieť. Ďalej v závere odvolania poukazuje na výpoveď policajtov D. a H., kde namietali výpovede týchto svedkov, nakoľko žena s prepichnutými pľúcami s veľkou stratou krvi a s alkoholom krvi v traumatickom šoku nemohla plynule a logicky komunikovať o skutku. V tejto súvislosti zdôraznil, že musia existovať lekárske správy, v ktorých musí byť toto zaznamenané. V tejto súvislosti poukazuje na výpoveď P. H. a na lekárske správy zabezpečené v prípravnom konaní. Podaním odvolania sa domáha, aby krajský súd spravodlivo posúdil prípad, za ktorý bol odsúdený a žiada, aby bol oslobodený.

Obhajca obžalovaného v úvodnej časti odôvodnenia odvolania popisuje jednak výrok rozsudku prvostupňového súdu, následne popisuje dôkazný stav tak, ako je uvedený v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu. Ďalej popisuje obhajobu obžalovaného, že v kritickom čase prešli okolo poškodenej tri neznáme osoby a že obžalovaný on len ako prišiel k poškodenej spolu so svedkom M. zistili, že poškodená je zranená. Ďalej obhajca obžalovaného rozhodne namieta, že by obžalovaný mal v kritickom čase nôž. V písomných dôvodoch odvolania podrobne rozvádza výpoveď poškodenej z hlavného pojednávania, že najskôr ju skupinka osôb verbálne napadla „aha cigánka“ a neskôr ju mal muž v kapucni, ktorý jej adresoval aj slovný výrok, kopnúť do chrbta, na čo spadla na zadok a ani si neuvedomil, že ju niekto pichol. Tiež poukazuje na tú časť výpovede poškodenej, že manžel sa ešte o ňu potkol a svedok M. zbadal, že jej tečie krv. Zdôraznil tiež, že poškodená uviedla na hlavnom pojednávaní, že nemala konflikt s manželom, že manžel nemal doma a ani nenesí so sebou žiadne zbrane. Ďalej v odôvodnení odvolania obhajca obžalovaného rozvádza výpoveď svedka M., výpoveď svedka P. W., avšak s tým, že poškodená si na tohto lekára nepamätá, popisuje jednotlivé lekárske správy, ktoré boli zabezpečené v prípravnom konaní a oboznámené aj na hlavnom pojednávaní (tieto prikladá ako prílohy), hoci boli oboznámené na hlavnom pojednávaní. Zdôrazňuje pritom, že poškodená bezprostredne po skutku bola ovplyvnená jednak alkoholom, stratou krvi a následne liečivami, čo potvrdzuje svedok P. Q., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že „s dcérou hovorili, ale nejak nás nevnímala, vo N. jej nerozumel nič, v W. bola dcéra pod prístrojmi, nevedela hovoriť plynule a návšteva sa musela prerušiť“. Ďalej obhajca obžalovaného poukazuje na výpoveď svedka D. s tým, že táto výpoveď je len hypotetická s tým, že svedkyňa F. I. násilie nevidela a že výpoveď svedka S. je účelová. V záverečnej časti svojho odvolania obhajca obžalovaného namieta záver prvostupňového súdu, že výpovede obžalovaného, poškodenej, svedka H. M., otca poškodenej P. Q. považuje za nedôveryhodné. Vyslovuje názor, že práve tieto výpovede považuje za dôveryhodné a naproti tomu za nedôveryhodné vzhľadom na rozpory považuje výpovede svedkov G. P., F. I., F. D., P. W., Y. S. spolu s ďalšími svedkami a že výpovede týchto svedkov osobitne rozpory neboli rozptýlené na hlavnom pojednávaní a že na základe takýchto výpovedí nemožno dospieť k záveru o logickej a ničím neporušovanej a logickej sústave nepriamych dôkazov, ktoré sa navzájom dopĺňujú a na seba nadväzujú a že by z nich bolo možné vyvodiť jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. Zdôrazňuje, že na hlavnom pojednávaní neboli produkované žiadne dôkazy pre uznanie viny obžalovaného a že celá trestná zodpovednosť obžalovaného bola posudzovaná len na základe určitých hypotéz a dojmov a príčinnej súvislosti s minulosťou obžalovaného. Zdôrazňuje, že obžalovaného poškodená aj naďalej navštevuje v ústave na výkon väzby spolu s ich malou dcérou a že vykonané nepriame dôkazy sú rozporuplné a súd ich vyhodnotil nesprávne. Podaním odvolania sa domáhal zrušenia rozsudku prvostupňového súdu vo výroku o vine a treste s tým, že navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, pretože vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na objasnenie ktorých treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy a aby vec bola v zmysle ust. § 322 ods. 1 Tr. por. vrátená prvostupňovému súdu, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby odvolací súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného, ako aj obžalovaný zotrvali na podaných dôvodoch odvolania, poškodená uviedla, že manžel nie je vinný a že chce, aby sa našiel vinník a naproti tomu prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne tak z hľadiska zistenia skutkového stavu, ako i z hľadiska uloženého trestu. Poukázal výlučne na pochybenie v súvislosti s neuložením ochranného dohľadu, pričom odvolanie obžalovaného navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu

konania, ktoré mu predchádzalo, pričom po postupe v zmysle cit. ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po vyhodnotení dokazovania vykonanom na hlavnom pojednávaní krajský súd dospel k záveru, že súvislosti so zisťovaním skutkového stavu veci na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu. Súčasne odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku logicky a správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy a to v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. Rovnako tak odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporovali. Rovnako tak z odôvodnenia rozhodnutia je zistiteľné, prečo neuveril prvostupňový súd obhajobe obžalovaného a preto a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Vo vzťahu ku skutkovým záverom odvolací súd konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvostupňového súdu tak, ako sú rozvedené v odôvodnení rozsudku a tieto si v podstate v plnom rozsahu osvojuje, najmä čo sa týka konštatovania o pravdivosti a vierohodnosti jednotlivých svedkov a bližšie odkazuje v tejto súvislosti na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu. Navyiac krajský súd uvádza, že prvostupňový súd pochybil, keď hodnotil výpovede svedkov H. M. a G.. P. P. ako nepriame dôkazy. S týmto záverom prvostupňového súdu sa krajský súd nestotožňuje. Práve naopak, poukazuje na skutočnosť, že tak svedok M., ako aj svedkyňa G.. P. sú priamymi svedkami inkriminovanej udalosti. Za priamy dôkaz sa považuje taký dôkaz, ktorý priamo potvrdzuje alebo vyvracia dokazovanú skutočnosť. Za nepriamy dôkaz, tzv. indíciu sa považuje taký dôkaz, ktorý poukazuje na inú skutočnosť, teda nie na priamu, teda tú, ktorá je predmetom dôkazu, ale z tejto skutočnosti si môže orgán činný v trestnom konaní alebo súd urobiť záver o existencii alebo neexistencii dokazovanej skutočnosti.

Iná je situácia v súvislosti s pravdivosťou a vierohodnosťou výpovedí týchto svedkov. Kým rovnako ako prvostupňový súd, i Krajský súd v Banskej Bystrici výpoveď svedkyne G.. P. P. považuje za pravdivú a vierohodnú v celom rozsahu, kde táto svedkyňa nielenže svojimi zmyslami vnímala najskôr verbálny konflikt medzi obžalovaným a poškodenou, neskôr sa vizuálne z okna svojho bytu presvedčila, že ku konfliktom medzi obžalovaným a poškodenou došlo a že v blízkosti sa nachádzal i svedok H. M.. Rovnako táto svedkyňa potvrdila bezprostredný kontakt obžalovaného s poškodenou, že tento bol v tesnej blízkosti, avšak čo je najpodstatnejšie, vylúčila účasť akýchkoľvek iných osôb na konflikte, t.j. vyvrátila obhajobu obžalovaného a výpoveď poškodenej T. C.. Rovnako tak svedok H. M., i tento vo svojej výpovedi potvrdil predchádzajúci verbálny konflikt medzi obžalovaným a poškodenou a taktiež vylúčil účasť ďalších osôb v kritickom čase a v kritickom mieste. To, že tento svedok však jednoznačne neusvedčuje obžalovaného z pichnutia poškodenej však možno vysvetliť jednak s podnaitosťou tohto svedka v kritickom čase a taktiež i blízkym priateľským vzťahom. I v prípade tohto svedka tento potvrdil bezprostredný fyzický kontakt medzi obžalovaným a poškodenou, po čom poškodená skĺzla na zem. Toto všetko sú konkrétne dôkazy, ktoré preukazujú, že bol to obžalovaný, ktorý kontaktoval v kritickom čase poškodenú a rovnako tak vypočutí svedkovia na hlavnom pojednávaní v plnom rozsahu potvrdili predchádzajúci verbálny konflikt medzi obžalovaným a poškodenou, hoci obžalovaný popiera akýkoľvek konflikt, tak isto ako aj poškodená T. C.. Vypočutí svedkovia najmä G.. P. potvrdila nadávky ohľadne nevery, ďalej svedkyňa F. I. potvrdila konflikt medzi obžalovaným a poškodenou už v pohostinstve P. a svedok P. T., bezprostredne pred skutkom počul z budovy mestskej polície ženský výkrik na ulici, rovnako tak svedok M. potvrdil okolnosti predchádzajúcej hádky. Všetko to sú konkrétne dôkazy, ktoré svedčia o existencii verbálneho konfliktu pred samotným skutkom. Samotné napadnutie a samotný fyzický kontakt, rovnako tak, ako to konštatuje prvostupňový súd, preukazujú svedkovia G.. P. P., ktorá nielen počula priebeh celého konfliktu, ale sčasti aj videla, ďalej svedok M., ktorý však nevidel žiadne iné osoby na mieste činu a videl kontakt poškodenej s obžalovaným. Ako významný nepriamy dôkaz v tejto súvislosti treba považovať výpoveď P. B. W., ktorý na hlavnom pojednávaní veľmi presne a expresívne i priamo do očí poškodenej povedal, že to bola ona, kto mu povedal, že ju manžel bodol nožom. Podporne v tomto smere vyznieva aj výpoveď svedka F. U. D., ktorý uviedol, že poškodená na jeho priamu otázku vylúčila, že by ju napadol svedok M., avšak na otázku, či ju napadol manžel, poškodená plakala a odvrátila hlavu. Všetko to sú konkrétne dôkazy, ktoré v plnom rozsahu preukazujú záver, že to bol obžalovaný, ktorý nezisteným predmetom napadol poškodenú. Vo vzťahu ku skutočnosti, že nebol nájdený inkriminovaný predmet, ktorým došlo k poraneniu poškodenej treba, podľa názoru krajského súdu, vychádzať zo znaleckého posudku, kde znalec veľmi podrobne, presne a erudovane popísal spôsob zranenia, ako

i mechanizmus jeho vzniku. Zo znaleckého posudku P. P. V. jednoznačne vyplýva, že poškodená utrpela penetrujúcu bodnú ranu pravej prednej hrudnej steny s rozvojom pneumotoraxu, teda s kolapsom pľúcneho parenchýmu pravých pľúc s prítomnosťou masívneho hemothoraxu - krvácania do pravej pohrudnicovej dutiny, ktoré spôsobilo cirkulačný šok pri závažnom krvácaní do hrudnej dutiny, pričom k mechanizmu vzniku zranenia sa vyjadril v tom zmysle, že poškodená utrpela izolovanú bodnú ranu pravej prednej strany hrudníka, pričom takéto zranenie všeobecne vznikajú hrozným predmetom, ktoré preniká do tela, približne v smere svojej osi. Takéto spôsobené zranenie svedčí o aktívnom konaní inej osoby a znalec v podstate vylúčil náhodné napichnutie a to vzhľadom na miesto vniknutia nástroja do tela, uvedenú lokalitu incidentu, pričom takúto možnosť je možné pripustiť len v hypotetickej rovine. V súvislosti so špecifikáciou bodno-rezného nástroja, znalec konštatuje, že tento vnikol do hrudníka vpravo od hrudnej kosti medzi 3. a 4. rebrom, kde bodný kanál bol hlboký, pričom zraňujúci nástroj prenikol celou hrúbkou hrudnej steny a zasiahol väčšiu dlhšiu nešpecifikovanú cievu a poranil pľúcne tkanivo. Táto rana podľa znalca spôsobila kolaps pravých pľúc, čím došlo k rozvoju závažného šoku pre život ohrozujúcim krvácaním, pričom priamo ohrozilo tak život poškodenej, ako aj jej plod, kde toto zranenie jednoznačne vykazuje známky ťažkej ujmy s tým, že poškodená bola prvé hodiny po zranení v bezprostrednom ohrození života. Z uvedeného znaleckého posudku teda možno konštatovať, že i keď zraňujúci predmet sa nenašiel, že je vysoko pravdepodobné, že zraňujúcim nástrojom bol nôž, avšak vzhľadom k tomu, že sa nenašiel je potrebné uzavrieť, že zranenie bolo spôsobené nestotožným predmetom. Obhajobu obžalovaného, že zranenie spôsobili poškodenej inej osoby, tak ako to potvrdzuje samotná poškodená T. C., vyvracajú ďalšie výpovede svedkov a to tak príslušníkov mestskej polície, ako i štátnej polície, ktorí prišli bezprostredne po skutku na miesto činu z rozličných smerov, avšak ani jeden z nich nepotvrdil prítomnosť ďalších osôb na mieste činu.

Rovnako i vo vzťahu k predpokladanému motívu si odvolací súd osvojuje závery prvostupňového súdu, kde znalkyňa F. L. veľmi podrobne rozviedla, čo bolo najpravdepodobnejším motívom konania obžalovaného a čo jeho konanie vyprovokovalo. V tomto smere si odvolací súd v plnom rozsahu osvojuje závery prvostupňového súdu a v ďalšom odkazuje na tieto závery.

V súvislosti s obhajobou obžalovaného, že zbraň odniesol neznámy páchatel' z miesta činu, považuje krajský súd za ničím nepodloženú, pretože túto výpoveď o účasti ďalších osôb v plnom rozsahu vyvracajú vypočutí svedkovia a samotná skutočnosť, že sa zbraň našla, ešte nepotvrdzuje záver, že obžalovaný takouto zbraňou nepichol poškodenú. Práve naopak, všetky dôkazy svedčia o tom, že to bol obžalovaný, kto pichol poškodenú v kritickom čase na kritickom mieste. V súvislosti s takto preukázaným skutkovým stavom teda bolo na mieste konštatovať, že i právna kvalifikácia tak, ako to ustálil prvostupňový súd má oporu vo vykonaných dôkazoch. V konečnom dôsledku ani odvolanie obžalovaného a ani písomné dôvody odvolania obhajcu neobsahujú žiadne nové skutočnosti, ktoré by bolo treba preukazovať, týkajú sa výlučne iba hodnotenia dôkazov. Z uvedeného dôvodu preto krajský súd konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s hodnotením vykonaných dôkazov z hľadiska pravdivosti, vierohodnosti, ako i z hľadiska toho, ktoré dôkazy považuje súd za usvedčujúce a ktoré za nedôveryhodné.

V súvislosti s úvahami prvostupňového súdu o druhu a výmere trestu v tomto smere je nutné konštatovať, že si krajský súd osvojil závery prvostupňového súdu a tieto v plnom rozsahu akceptuje. Prvostupňový súd jasne v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol, prečo ukladal obžalovanému výnimočný trest v trvaní 25 rokov a prečo nebolo možné uložiť obžalovanému trest doživotia. V tomto smere si krajský súd taktiež osvojil závery prvostupňového súdu a odkazuje na ne. Navyiac krajský súd konštatuje, že v prípade obžalovaného neboli zistené s poukazom na osobu obžalovaného, ako i charakter skutku žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré by mohol súd prihliadnuť. V prípade obžalovaného ide o osobu opakovane trestne stíhanú za násilnú trestnú činnosť, kde v nejednom prípade tak, ako to vyplýva z pripojených rozsudkov sa dopúšťal trestnej činnosti so zbraňou - nožom. Podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici neboli zistené ani žiadne iné ďalšie okolnosti týkajúce sa osoby páchatela, ani prípadnej prognózy prevychovateľnosti, ktoré by mali charakter osobitného zreteľa. Všetko to sú tie konkrétne skutočnosti, že v danom prípade bolo na mieste ukladanie trestu odňatia slobody v trvaní 25 rokov a nie trest v rozpätí od 20-25 rokov.

Odvolací súd zistil jediné pochybenie prvostupňového súdu a to, že obžalovanému neuložil ochranný dohľad tak, ako to vyžaduje ust. § 76 ods. 2 Tr. zák. Toto pochybenie však na absenciu odvolania prokurátora nebolo možné reparovať, nakoľko uložením takéhoto ochranného opatrenia by došlo k zhoršeniu postavenia obžalovaného pri absencii odvolania prokurátora.

S poukazom na preukázaný skutkový stav a vzhľadom na právnu kvalifikáciu konania a uznanú vinu potom krajský súd konštatuje, že rozhodnutie prvostupňového súdu i ohľadne výšky náhrady spôsobenej škody v prospech zdravotnej poisťovne Dôvera je v plnom rozsahu zodpovedajúce a má oporu vo vykonaných dôkazoch a preto i v tomto smere považuje rozsudok prvostupňového súdu odvolací súd za správny a zodpovedajúci výsledkom dokazovania.

S poukazom potom na hore uvedené dôvody , keďže tak dôvody odvolania obžalovaného, ako boli zamerané výlučne na hodnotenie dôkaznej situácie a krajský súd sa stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom. Bolo potrebné považovať odvolanie obžalovaného za nedôvodné a toto v zmysle § 319 Tr. por. zamietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.